

PARLANT CLAR,
Podem

DOCUMENT FEMINISTA

Enfortir-nos per transformar el País Valencià

Introducció	3
1. Una societat feminista.....	4
1.1. Una societat sense violències masclistes:.....	4
1.2. Una societat de dones i cossos lliures:.....	6
1.3. Una societat justa y corresponsable:	7
1.3. Una societat antiracista:	8
1.4. Una societat amb drets LGTBIQA+:.....	9
2. Un partit feminista	11
2.1. Una organització unida als moviments socials:	11
2.2. Una organització igualitària y feminista:.....	11

Introducció

En els últims anys, el feminism, els feminismes, han constituït la força social més radical i amb major capacitat de transformació. Ha quedat demostrat que no és possible fer política ni construir un país sense les dones, que no hi ha democràcia sense feminism, que no hi ha vides que valguen la pena ser viscudes si el feminism no ocupa un lloc central en elles. I això ens ha guanyat nombrosos enemics: la dreta i l'extrema dreta hui són, sobretot, antifeministes. Però, gràcies a les dones i a les seues sostingudes mobilitzacions des de l'any 2018, s'ha aconseguit detindre o revertir la victòria del feixisme en molts països i som conscients que sense eixes mobilitzacions no serà possible cap altre govern d'esquerres.

Amb Podem al capdavant del Ministeri d'Igualtat, els avanços feministes han sigut evidents i reconeguts a tot el món. Com a mostra objectiva, Espanya s'ha situat com el quart país europeu en igualtat segons l'últim Índex de l'Institut Europeu d'Igualtat de Gènere (EIGE), amb una pujada important respecte al mesurament anterior. En el període en què Podem ha dirigit el Ministeri s'han aprovat diverses lleis avantguardistes i que estan destinades a marcar el camí a altres països, com la llei trans i de drets LGTBI, la llei d'avortament i l'anomenada llei del sol sí és sí. A més, s'ha quadruplicat el pressupost destinat a les polítiques d'igualtat i, el més important, ha canviat la conversa pública en relació a tot això. Les feministes hem dominat l'agenda política, per primera vegada, també des de les institucions, on el feminism no ha sigut comparsa d'altres polítiques, sinó protagonista del canvi possible, perquè no hem temut "fer soroll" per a transformar el país. Amb tots els obstacles que ens hem trobat, derivats de la coexistència en el Govern amb un PSOE que no vol canvis radicals, hui podem dir amb orgull que este país ja és un altre.

Aquest és un llegat al qual no renunciarem. Podem ha liderat el feminism institucional en els últims quatre anys i ara hem de ser capaços de continuar mantenint el feminism com un senyal d'identitat de la nostra organització i de construir un partit que siga de veritat feminista al País Valencià. Perquè fins ara, no hem tingut temps de fer-ho des de baix, amb la militància, consolidant una organització de suport als i les líders, generant conversa, idees, mobilització i formació de quadres feministes, així com tenint presència pública per a proposar els canvis que són necessaris.

El repte de Podem en la Comunitat Valenciana respecte als feminismes té a veure amb construir-los des dels cercles, els barris i amb les associacions que se situen a l'esquerra del PSOE, així com amb altres organitzacions socials. Formar i aportar les eines necessàries a les bases perquè coneguen i expliquen els assoliments feministes de Podem, així com els desafiaments als quals ens enfrontem. El Govern del PP i Vox en la Generalitat Valenciana té un clar referent en el PP de País Valencià, amb la voluntat de fer del país valencià un paradís neoliberal, no sols en l'econòmic, sinó convertir la nostra terra en una màquina de crear subjectivitats neolibertaries gràcies a les seues polítiques privatitzadores, a la seu propaganda mediàtica i a la seu deterioració calculada dels serveis públics. El feminismisme pot i ha d'enfrontar eixa concepció del món i oferir una altra alternativa basada en la justícia social, la solidaritat i la igualtat.

El repte de Podem al País Valencià és imaginar una comunitat feminista i no neoliberal, que defense els avanços i no permeta retrocessos. Un País Valencià en el qual el feminismisme siga transversal i interpel·le també als homes, en el qual el feminismisme siga interseccional, que reconeix totes les opressions i que ens incorpore a totes: a les dones amb diversitat funcional i a les psiquiatritzades, a les dones trans, a les lesbianes i a les bisexuals, a les racialitzades i les migrants, a les grosses i a les primes. Juntes contra el cisheteropatriarcat, el capitalisme i el colonialisme. Un País Valencià en el qual salvar-nos totes.

1. Una societat feminista

Una societat feminista és una societat amb justícia de gènere. Això implica la garantia d'una vida lliure de violències masclistes, la protecció de la nostra llibertat sexual i reproductiva, la implementació de polítiques redistributives, de representació i reconeixement de les dones, el respecte a la diversitat i el dret a la no discriminació.

1.1. Una societat sense violències masclistes:

Malgrat els esforços del moviment feminista i de les institucions, la violència masclista continua sent un problema estructural de primer ordre que, segons dades de la Delegació del Govern contra la Violència de Gènere, afecta a una de cada dues dones a Espanya, sent que el seu màxim exponent, la violència física, l'han patida quasi una tercera part de les dones majors de setze anys al país. En total, en els últims 20 anys, el masclisme ha assassinat a 1.237 dones, corresponent més d'un centenar d'elles al

País Valencià. Aquest 2023, a més, ha trencat la línia descendente de casos iniciada en 2019.

No són només assassinats, ni tots els feminicidis es reduïxen al context de la parella o exparella. La violència sexual, la violència vicària i infantil, la violència econòmica i laboral, la transfòbia, la lesbofòbia, la bifòbia, la violència racista i xenòfoba, el capacitisme i la gordofòbia també són violències masclistes. Per això, els drets i les conquestes en aquesta lluita no es poden donar per fet, han d'alimentar-se, nodrir-se, actualitzar-se. Les violències masclistes es manifesten de moltes formes i la desigualtat es transforma en nous missatges amb nous agents, però amb el mateix objectiu: exercir violència contra les dones pel fet de ser-ho, i un exemple d'això són la violència digital i la violència política que pateixen també les activistes feministes i LGTBI.

És preocupant veure com el consens reeixit en 2017 amb el Pacte d'Estat contra la violència de gènere es trenca perquè les polítiques contra la violència masclista i a favor de la igualtat s'han convertit en la diana dels atacs de la dreita política, mediàtica i judicial. És preocupant que des dels escons i les tribunes d'opinió es faça una oberta apologia del masclisme i de la desigualtat, que des de parlaments autonòmics com el valencià es defense que avançar en igualtat de drets és negatiu i adoctrinament. Negar el masclisme com el que fan PP i Vox en les Corts Valencianes és una irresponsabilitat democràtica i la nostra tasca és plantar-los cara, parar al masclisme de la dreita ultra i la ultra dreita.

Per tot, el dret a una vida lliure de violències masclistes és un dret que la majoria de les dones no veu encara complit. Les violències masclistes són una de les expressions més terribles de la desigualtat, i és important entendre que no són una excrescència del patriarcat, sinó el patriarcat mateix. La violència no pot entendre's com un element separat de la construcció patriarcal de la societat i, per això, tampoc pot combatre's aïlladament. És imprescindible corregir les decisions del sistema de protecció i judicial; rescabalar i reparar a les víctimes, però també ho és prendre mesures que des de tots els flancs possibles combaten el nucli del patriarcat, això és, fonamentalment, que totes les polítiques públiques que es facen des de les institucions incorporen la necessària perspectiva de gènere, una cosa a la qual, d'altra banda, obliga la llei. Totes les formes de violència masclista són violacions de drets humans.

Una societat lliure de violències masclistes serà, a més, una societat lliure de lgbifòbia. Amb la irrupció de la ultradreta en les institucions i, en conseqüència, la normalització dels discursos d'odi que l'avalen, esta violència experimenta un preocupant repunt.

Segons informes del Ministeri de l'Interior, en 2021, els delictes per orientació sexual o identitat de gènere van ser la segona causa de delictes d'odi a Espanya, i la que més creix: els incidents denunciats van ser 477 enfront dels 277 de 2020. En resum, un de cada quatre delictes d'odi a Espanya són contra persones LGTBIQ+, especialment, contra les persones trans i intersexuals, contra els qui s'enceben també la resta de formes de discriminació, tal com es pot deduir de la seua situació laboral o pel que fa a l'accés a l'habitatge i a la salut. El pitjor és que la majoria de persones que pateixen aquesta discriminació no denúncia, principalment per por de no ser cregudes i per pensar que no serviria de res: només el 20% de víctimes de lgtbifòbia en els últims cinc anys va acudir a la policia, segons les dades de l'últim informe de la Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Trans, Bisexuals i Intersexuals (FELGTBI+).

1.2. Una societat de dones i cossos lliures:

En 2022, el Ministeri de l'Interior va registrar més de 19.000 delictes sexuals dels quals prop de 15.000 corresponen a agressions sexuals i 4.270 d'elles a violacions. Segons l'Institut de les Dones, quasi set de cada deu joves d'entre 18 i 25 anys ha rebut comentaris sexistes en espais públics, quasi la meitat ha rebut imatges o comentaris sexuals a través de xarxes socials i més d'un 36% ha patit tocaments no consentits. A més, entorn el 61% de les dones joves a Espanya ha tingut por que algú exercira algun tipus de violència sexual sobre elles en espais públics i quasi el 42% ha sentit temor en llocs d'oci nocturn. I malgrat estes dades, hasta ara, si no hi havia violència física, tota esta violència no es reconeixia com a violència sexual.

Amb l'aprovació de la nova llei de llibertat sexual i complint amb el que s'estableix en el Conveni d'Istanbul i en el Pacte d'Estat contra la Violència de Gènere, per fi, totes estes violències contra les dones, incloent-hi la mutilació genital femenina, el matrimoni forçat i fins a la submissió química, l'assetjament sexual o els atacs digitals, són violències masclistes. Es reconeix també a les víctimes de tràfic amb finalitats d'explotació sexual, que té una dimensió de gènere innegable: segons ONU Dones, més del 90% d'elles són dones. Això és important no sols pel reconeixement, sinó perquè es despleguen drets com l'acompanyament psicològic o la reparació econòmica. Els centres de crisis 24 hores 365 dies de l'any que recull la llei han d'assistir a totes les dones: no és necessari denunciar per a accedir als drets reconeguts en la llei.

Per a garantir el consentiment en el centre de la nostra llibertat sexual, és imprescindible que les administracions autonòmiques i municipals facen complir la llei sol sí és sí, especialment quant a l'educació sexual basada en el respecte a la diversitat i a la igualtat per a

acabar amb la cultura de la violació i frenar el creixent negacionisme de la violència masclista entre la joventut. A més, correspon a aquestes administracions la implantació de la perspectiva de gènere en la resta d'àmbits implicats en la gestió d'un cas de violència sexual: el sociosanitari, el de la seguretat i, si la dona decidira denunciar, el judicial. Al País Valencià deu a més continuar promovent campanyes de sensibilització i punts violeta. Quant a les dones i víctimes de tràfic, explotació sexual i en contextos de prostitució, és necessari treballar per a millorar les seues vides reforçant mesures com els plans d'inserció sociolaboral al mateix temps que combatem el proxenetisme, tenint sempre present l'horitzó abolicionista al qual aspirem.

I no ens oblidem de la salut sexual i la violència reproductiva i obstètrica. Cal fer complir la reforma de la llei de l'avortament i garantir el seu accés en la xarxa sanitària pública amb un criteri de proximitat perquè les dones no hagen de desplaçar-se, així com perseguir la pràctica dels ventres de lloguer i la promoció d'esta mercantilització dels cossos de les dones.

Finalment, una societat de dones i cossos lliures és necessàriament una societat de cossos diversos, és a dir, de cossos no normatius. En els marges del cànon de bellesa imposat, les grosses i les discoidals, així com les no blanques, les que tenen una expressió de gènere dissident i fins a les velles, són objecte d'invisibilitat, de crítica, de burla i d'exclusió. Aquesta violència estètica de disciplinament repercuteix dia a dia en la salut de milions de persones que tenen dret a habitar els seus cossos en plenitud. Per això, el nostre feminismisme lluita també contra la gordofòbia, el capacitisme i l'edatisme.

1.3. Una societat justa y corresponsable:

El País Valencià és una comunitat travessada per la desigualtat. Una comunitat que, ara governada per les dretes, intentaran retornar-nos a un model de privatització dels serveis públics que genera desequilibri i dolor a imatge i semblança de les comunitats governades pel PP. Un model de societat que dificulta extraordinàriament la vida de moltes dones i els seus fills i filles, que condemna a moltes d'aquestes famílies a la pobresa. Es diu violència institucional i és la manera que ha trobat el patriarcat per a rearmar-se contra l'auge del moviment feminista, que és imparable. Perquè no hi ha major enemic per al neoliberalisme que un feminismisme que entenga que els serveis públics són un pilar fonamental per a la igualtat real entre dones i homes, però també per a la justícia social de totes i tots. Les polítiques de cures són una impugnació radical al neoliberalisme, signifiquen serveis públics, seguretat i igualtat davant la malaltia, la vellesa o la discapacitat, signifiquen drets humans, vides vivibles. Les polítiques de cures són també igualtat davant la criança, perquè no supose un fre en els projectes vitals de les dones, ni un temps

que tinga com a conseqüència situar-se per darrere dels homes en cap índex. Les dones, que hem sigut les encarregades històricament de cuidar, som ara les que volem construir una societat que cuide i que protegisca la vida de manera solidària. No és la nostra responsabilitat en exclusiva, sinó la de tots i totes. Les cures són un dret de la ciutadania i han de ser, per tant, una responsabilitat dels diferents governs i administracions.

I és que, tal com venim reclamant des de fa anys les feministes, en el sistema en el qual vivim i amb les estructures que el sostenen, la vida segueix sense estar en el centre, la nostra i la del planeta. Si ho estiguera en tots els processos socials, comunitaris, econòmics i polítics, coses com el negoci immobiliari mai haurien pogut prioritzar-se sobre la integritat de les persones com ocorre a València, ni s'intentaria solucionar la crisi climàtica i l'ecocidi sobre la Terra amb un attemptat ecològic com és l'ampliació del port de València. Per part nostra, preferim apostar per l'economia de les cures i l'ecofeminisme com a maneres d'afrontar les transicions socials, econòmiques i energètiques que ens exigeix el futur.

1.3. Una societat antiracista:

No podem parlar d'igualtat ni de justícia social si part de la ciutadania no disposa de plens drets i si no afrontem amb serietat les amenaces a les quals es veuen sotmeses les víctimes del racisme institucional. Dit d'una altra manera: no podem parlar de feminismisme sense parlar d'antiracisme. Per això, en aquesta nova etapa, l'aliança rebel de les dones i les persones no blanques i migrants ha de ser clau en el nostre espai polític. De fet, ja ho ha sigut, per exemple, gràcies a l'aprovació de la llei sol sí és sí, que ha permés que moltes dones en situació administrativa irregular tinguin accés als centres de crisis per a l'atenció de víctimes de violències sexuals sense que se'ls demane cap informe sobre la seua situació administrativa, de la mateixa manera que la necessària modificació de la llei d'estrangeeria ajudarà a dones estrangeres en situació de prostitució o la millora de les polítiques d'asil beneficiarà a dones refugiades. Igual d'important que tindre en compte el factor de la classe a l'hora d'analitzar la interseccionalitat de les desigualtats sistèmiques de les quals són víctimes les persones no blanques i migrants, els són també el gènere, la identitat i l'orientació sexual. Serà junes, de la mà, que s'aconseguirà la pendent llei antiracista.

Baixant a l'àmbit autonòmic i municipal, es fa més notable el major estigma cultural que patixen comunitats com la gitana a causa de la lluita pels recursos. La Generalitat Valenciana ha de garantir el compliment de

la recentment aprovada llei d'igualtat de tracte i la seu aplicació transversal.

Espanya té, a més, una responsabilitat com a potència descolonitzadora que ha de traduir-se en una posició ferma de solidaritat amb pobles com el cubà i el saarahui, però també en més polítiques internacionalistes per la pau i de suport a pobles com el palestí. Entorn del 14% de la població mundial viu en territoris en conflicte, amb el que això significa per a les dones, que sempre som les primeres violentades com a càstig col·lectiu en les guerres. No podem parlar de feminismes sense parlar de sororitat internacional, sense cridar dona, vida, llibertat!, sense condemnar el feixisme, el supremacisme i el sionisme. No podem parlar de feminismes sense defensar la pau.

Per tot, no n'hi ha prou amb dir-nos antiracistes. Podem té un deute pendent amb un sector de la població minoritari que necessita accedir a eixos espais de poder des dels quals és possible posar en marxa polítiques antiracistes i conquistar drets. Per a això, perquè eixes persones en els marges opten als espais de representació, les persones blanques tenen que entendre que el compromís amb la igualtat és també un compromís amb les persones racialitzades i contra la seua discriminació fora i dins de les institucions i de les organitzacions polítiques.

1.4. Una societat amb drets LGTBIQA+:

Enfront d'una Comunitat Valenciana xicoteta, en la qual només caben uns pocs, enfront d'un País Valencià uniforme en blanc i negre en la qual només es reconeix una forma vàlida de ser i de voler, nosaltres reivindiquem una altra molt més àmplia en la qual cabem totes, un País Valencià amb tants colors com diversitat d'identitats, de sexualitats i de famílies existeixen. Per a això, i davant l'amenaça de retrocedir en drets LGTBIQ+ en la Comunitat, toca defensar la llei trans estatal que ha convertit a Espanya el quart país del món més avançat en la matèria. El nostre país ha tornat a col·locar-se a l'avantguarda dels drets humans amb una llei que despatologitza al col·lectiu prohibint les teràpies de conversió i garantint el dret a l'autodeterminació de gènere, reconeixent el dret a no patir cap mutilació en nàixer i a poder esperar fins a un any per a registrar el sexe del bebé. El nostre país ha tornat a col·locar-se a l'avantguarda dels drets humans amb una llei que li retorna el dret a les dones lesbianes, bisexuals i soles a l'accés a les tècniques de reproducció assistida dins del sistema sanitari de salut i que elimina l'obligatorietat del matrimoni per a reconéixer la filiació de les seues filles i fills. Espanya torna estar a l'avantguarda dels drets humans amb una llei feminista que reconeix a les dones trans com el que són: dones.

No podem permetre que la Comunitat Valenciana reme a contra corrent i que se sume a l'ona de retallades de les lleis trans i lgtbi

autonòmiques que passen per llevar la possibilitat d'adequar la documentació autonòmica abans de modificar el DNI, substituir els termes “identitat de gènere” o “persones trans” per “transsexualitat” i “transsexuals” o suprimir la reivindicació del Dia Internacional contra la lgtbifòbia. El PP ajudat a pujar però Vox vol invisibilitzar-nos i patologitzar-nos una altra vegada.

Enfront de qualsevol intent d'esborrar-nos de les institucions, més formació per al personal de tots els serveis públics, més campanyes de sensibilització i més perspectiva de drets LGTBIQ+ en totes les polítiques.

Enfront de qualsevol intent de tornar a l'escenari de les evaluacions mèdiques i psiquiàtriques que ens defineixen com a persones malaltes, més formació per al personal sanitari i creació de centres de referència per al col·lectiu, més campanyes de visibilització de les diferents orientacions i característiques sexuals, identitats i expressions de gènere i de l'àmplia diversitat familiar de les persones LGTBIQ+.

Enfront de qualsevol intent d'aïllament educatiu i laboral, més plans de formació i capacitació específics per al col·lectiu i, particularment, per a les persones trans, amb reserves de llocs de treball en les administracions públiques per a garantir l'accés a l'ocupació en condicions d'igualtat. Més plans educatius de diversitat sexual i de gènere que lluiten contra l'assetjament i la violència digital en tots els centres, formant al professorat, creant recursos d'atenció específics i establint protocols d'actuació.

Som conscients, a més, del treball de desconstrucció que queda per fer respecte a les lletres minoritàries dins del propi col·lectiu, partint d'una ferma posició transfeminista: no és la nostra lluita si no és per totes, per a totes i amb totes. Però, a més de les dones trans, les dones bisexuals estem també estigmatitzades, a pesar que segons revela una enquesta realitzada per Ipsos Global Advisor en 2023, hi ha una tendència creixent entre la joventut espanyola a no encaixar amb l'orientació sexual més normativa i dins de la Generació Z el nombre de persones bisexuals és sis vegades major que en la resta. El mateix estudi afirma també que fins a un 4% de la població no se sent identificada amb les categories de gènere home i dona, la qual cosa ens porta a les realitats no binàries, profundament desconegudes i amb les quals tenim un deute pendent, començant per la seuva visibilització amb l'ús del llenguatge neutre perquè, com bé sabem les feministes, la cosa que no es nomena, no existeix. Finalment, la intersexualitat i l'asexualitat han de deixar de ser les eternes oblidades dins de la comunitat LGTBIQ+, amb el que això suposa per a les seues infàncies i adolescències.

El nostre Orgull no es ven, el nostre Orgull es defensa.

2. Un partit feminista

Un partit feminista no és el que té més dones en llocs de direcció, ni tan sols el que quan governa fa més polítiques feministes. Això és molt important, però un partit feminista és un en el qual el feminismisme s'estén pel propi nervi de l'organització a través dels seus militants, un que assumeix el feminismisme i tota la seua interseccionalitat com una dels senyals d'identitat de les sigles i, sobretot, un que sap que el feminismisme és la clau ineludible per a posar en pràctica polítiques de transformació.

2.1. Una organització unida als moviments socials:

Si l'ampliació de fronteres del feminismisme té una data paradigmàtica a Espanya és la del 8 de març de 2018, quan les dones parant en els nostres llocs de treball i en les nostres classes i deixant de consumir i de cuidar per a mobilitzar-nos als carrers de totes les ciutats,, vam ser capaces de posar d'acord a la premsa estatal. Aquella vaga i aquelles concentracions es van titillar d'històriques i van situar a Espanya a l'avantguarda del feminismisme mundial. Des de llavors, i amb l'impuls de Podem des del Ministeri d'Igualtat, les consignes de les manifestacions s'han convertit en llei. Espanya ha canviat gràcies a que les dones hem dit que es va acabar, i sí, el País Valencià també ja és un altre. Podem ha de seguir construint feminismisme interseccional des d'ací, des dels carrers.

En la Comunitat hi ha un ric teixit social que es desplega per molts barris i pobles. Hem de procurar que les feministes de Podem participem d'ell sense pretendre patrimonialitzar-lo, que posem en comú, que ens recolzem i ens sostinguem les unes a les altres. No volem un feminismisme que existisca només de nom, volem participar de la conversa pública. I el mateix respecte al col·lectiu LGTBIQ+ i al moviment antiracista: no volem quedar-nos en l'etiqueta, volem unir forces en l'Orgull i en moviments tan importants com el de Regularització Ja. Els cercles de Podem, i molt especialment els grups feministes i de defensa de la diversitat dins d'ells, han sigut des de l'inici espais vius de debat i participació. Eixa participació cal mantindre-la i fomentar-la sense renunciar a eixir dels límits del partit.

Ara mateix, moltes de les feministes que participen en els cercles de Podem participen també en altres activismes feministes i LGTBIQ+. Eixa riquesa és una força que cal conservar i promoure. Si Podem va nàixer en les places, Podem creixerà en les places.

2.2. Una organització igualitària y feminista:

Necessitem que el feminismisme impregne trasversalment totes les àrees del partit i que tots els i les militants comprenguen de la necessitat

d'incorporar la perspectiva feminista com un element clau en totes les propostes. El feminismisme no és una cosa sectorial que només incumbeix a les dones per a determinades qüestions, és un model de societat.

El partit segueix en deute amb les feministes perquè hem de continuar desenvolupant la participació que els nostres documents preveuen. Precisament a País Valencià, on la militància està molt viva, les dones feministes de Podem mereixem que la nostra veu s'escolte i siga tinguda en compte i, per això, hi haurà dos òrgans encarregats de la coordinació, cura i supervisió perquè així siga: la **Secretaria de Feminismes** i la **Secretaria LGTBIQ+** de Podem País Valencià amb els seus responsables corresponents. Una de les primeres tasques d'estes secretaries serà la de dissenyar mecanismes participatius que permeten l'escolta i el debat amb la direcció, sent inflexibles amb l'observança de les polítiques internes de paritat perquè mai s'obliden, ni en els moments d'urgència: cal recordar que la paritat en Podem és 50/50 o més dones i no 40/60 com en el PSOE.

Es proposen, a més, àrees de treball que asseguren la interseccionalitat del nostre espai i des de les quals s'impulsen iniciatives formatives, començant per ecofeminisme, feminismisme antiracista, feminismisme gros i feminismisme discoidal.

PARLANT CLAR,
Podem

PARLANT CLAR,
Podem

DOCUMENTO FEMINISTA

Fortalecernos para transformar el País Valencià

ÍNDICE

DOCUMENTO FEMINISTA Y LGTBIQA+QA+	3
Introducción	3
1. Una sociedad feminista.....	4
1.1. Una sociedad sin violencias machistas:	5
1.2. Una sociedad de mujeres y cuerpos libres:	6
1.3. Una sociedad justa y corresponsable:	8
1.3. Una sociedad antirracista:	9
1.4. Una sociedad con derechos LGTBIQA+QA+:.....	10
2. Un partido feminista.....	12
2.1. Una organización unida a los movimientos sociales:.....	12
2.2. Una organización igualitaria y feminista:	13

DOCUMENTO FEMINISTA Y LGTBIQA+QA+

Introducción

En los últimos años, el feminismo, los feminismos, han constituido la fuerza social más radical y con mayor capacidad de transformación. Ha quedado demostrado que no es posible hacer política ni construir un país sin las mujeres, que no hay democracia sin feminismo, que no hay vidas que merezcan la pena ser vividas si el feminismo no ocupa un lugar central en ellas. Y eso nos ha granjeado numerosos enemigos: la derecha y la extrema derecha hoy son, sobre todo, antifeministas. Pero, gracias a las mujeres y a sus sostenidas movilizaciones desde el año 2018, se ha conseguido detener o revertir la victoria del fascismo en muchos países y somos conscientes de que sin esas movilizaciones no será posible ningún otro gobierno de izquierdas.

Con Podemos al frente del Ministerio de Igualdad, los avances feministas han sido evidentes y reconocidos en todo el mundo. Como muestra objetiva, España se ha situado como el cuarto país europeo en igualdad según el último Índice del Instituto Europeo de Igualdad de Género (EIGE), con una subida importante respecto a la medición anterior. En el periodo en que Podemos ha dirigido el Ministerio se han aprobado varias leyes vanguardistas y que están destinadas a marcar el camino a otros países, como la ley trans y de derechos LGTBIQA+, la ley de aborto y la llamada ley del solo sí es sí. Además, se ha cuadruplicado el presupuesto destinado a las políticas de igualdad y, lo más importante, ha cambiado la conversación pública en relación a todo ello. Las feministas hemos dominado la agenda política, por primera vez, también desde las instituciones, donde el feminismo no ha sido comparsa de otras políticas, sino protagonista del cambio posible, porque no hemos temido “hacer ruido” para transformar el país. Con todos los obstáculos que nos hemos encontrado, derivados de la coexistencia en el Gobierno con un PSOE que no quiere cambios radicales, hoy podemos decir con orgullo que este país ya es otro.

Este es un legado al que no vamos a renunciar. Podemos ha liderado el feminismo institucional en los últimos cuatro años y ahora tenemos que ser capaces de seguir manteniendo el feminismo como una seña de identidad de nuestra organización y de construir un partido que

sea de verdad feminista en el País Valencià. Porque hasta ahora, no hemos tenido tiempo de hacerlo desde abajo, con la militancia, cimentando una organización de apoyo a los y las líderes, generando conversación, ideas, movilización y formación de cuadros feministas, así como teniendo presencia pública para proponer los cambios que son necesarios.

El reto de Podemos en la Comunitat Valenciana respecto a los feminismos tiene que ver con construirlos desde los círculos, los barrios y con las asociaciones que se sitúan a la izquierda del PSOE, así como con otras organizaciones sociales. Formar y aportar las herramientas necesarias a las bases para que conozcan y expliquen los logros feministas de Podemos, así como los desafíos a los que nos enfrentamos. El Gobierno del PP y Vox en la Generalitat Valenciana tienen un claro referente en el PP de Madrid, con la voluntad de hacer del país valenciano un paraíso neoliberal, no sólo en lo económico, sino convertir nuestra tierra en una máquina de crear subjetividades neoliberales gracias a sus políticas privatizadoras, a su propaganda mediática y a su deterioro calculado de los servicios públicos. El feminismo puede y tiene que enfrentar esa concepción del mundo y ofrecer otra alternativa basada en la justicia social, la solidaridad y la igualdad.

El reto de Podemos en el País Valencià es imaginar una comunitat feminista y no neoliberal, que defienda los avances y no permita retrocesos. Un País Valencià en la que el feminismo sea transversal e interpele también a los hombres, en la que el feminismo sea interseccional, que reconozca todas las opresiones y que nos incorpore a todas: a las mujeres con diversidad funcional y a las psiquiatrizadas, a las mujeres trans, a las lesbianas y a las bi, a las racializadas y las migrantes, a las gordas y a las pobres. Juntas contra el cisgenderopatriarcado, el capitalismo y el colonialismo. Un País Valencià en la que salvarnos todas, en la que salvarnos todes.

1. Una sociedad feminista

Una sociedad feminista es una sociedad con justicia de género. Esto implica la garantía de una vida libre de violencias machistas, la protección de nuestra libertad sexual y reproductiva, la implementación de políticas redistributivas, de representación y reconocimiento de las mujeres, el respeto a la diversidad y el derecho a la no discriminación.

1.1. Una sociedad sin violencias machistas:

A pesar de los esfuerzos del movimiento feminista y de las instituciones, la violencia machista continúa siendo un problema estructural de primer orden que, según datos de la Delegación del Gobierno contra la Violencia de Género, afecta a una de cada dos mujeres en España, siendo que su máximo exponente, la violencia física, la han sufrido casi una tercera parte de las mujeres mayores de dieciséis años en el país. En total, en los últimos 20 años, el machismo ha asesinado a 1.237 mujeres, correspondiendo más de un centenar de ellas al País Valencià. Este 2023, además, ha roto la línea descendente de casos iniciada en 2019.

No son sólo asesinatos, ni todos los feminicidios se reducen al contexto de la pareja o exparejas. La violencia sexual, la violencia vicaria e infantil, la violencia económica y laboral, la transfobia, la lesbofobia, la bifobia, la violencia racista y xenófoba, el capacitismo y la gordofobia también son violencias machistas. Por eso, los derechos y las conquistas en esta lucha no se pueden dar por hecho, deben alimentarse, nutrirse, actualizarse. Las violencias machistas se manifiestan de muchas formas y la desigualdad se transforma en nuevos mensajes con nuevos agentes, pero con el mismo objetivo: ejercer violencia contra las mujeres por el hecho de serlo, y un ejemplo de ello son la violencia digital y la violencia política que sufren también las activistas feministas y LTBI.

Es preocupante ver cómo el consenso logrado en 2017 con el Pacto de Estado contra la violencia de género se rompe porque las políticas contra la violencia machista y a favor de la igualdad se han convertido en la diana de los ataques de la derecha política, mediática y judicial. Es preocupante que desde los escaños y las tribunas de opinión se haga una abierta apología del machismo y de la desigualdad, que desde parlamentos autonómicos como el valenciano se defienda que avanzar en igualdad de derechos es negativo y adoctrinamiento. Negar el machismo como lo hacen PP y Vox en les Corts Valencianes es una irresponsabilidad democrática y nuestra tarea es plantarles cara, parar al machismo de la derecha ultra y la ultra derecha.

Por todo, el derecho a una vida libre de violencias machistas es un derecho que la mayoría de las mujeres no ve todavía cumplido. Las violencias machistas son una de las expresiones más terribles de la desigualdad, y es importante entender que no son una excrecencia del patriarcado, sino el patriarcado mismo. La violencia no puede entenderse

como un elemento separado de la construcción patriarcal de la sociedad y, por eso, tampoco puede combatirse aisladamente. Es imprescindible corregir los fallos del sistema de protección y judicial; resarcir y reparar a las víctimas, pero también lo es tomar medidas que desde todos los flancos posibles combatan el núcleo del patriarcado, esto es, fundamentalmente, que todas las políticas públicas que se hagan desde las instituciones incorporen la necesaria perspectiva de género, algo a lo que, por otra parte, obliga la ley. Todas las formas de violencia machista son violaciones de derechos humanos.

Una sociedad libre de violencias machistas será, además, una sociedad libre de LGTBIQA+fobia. Con la irrupción de la ultraderecha en las instituciones y, en consecuencia, la normalización de los discursos de odio que la avalan, esta violencia viene experimentando un preocupante repunte. Según informes del Ministerio del Interior, en 2021, los delitos por orientación sexual o identidad de género fueron la segunda causa de delitos de odio en España, y la que más crece: los incidentes denunciados fueron 477 frente a los 277 de 2020. En resumen, uno de cada cuatro delitos de odio en España son contra personas LGTBIQA+QA+, especialmente, contra las personas trans e intersex, contra quienes se ceban también el resto de formas de discriminación, tal y como se puede deducir de su situación laboral o en lo que se refiere al acceso a la vivienda y a la salud. Lo peor es que la mayoría de personas que sufren esta discriminación no denuncia, principalmente por miedo a no ser creídas y por pensar que no serviría de nada: sólo el 20% de víctimas de LGTBIQA+fobia en los últimos cinco años acudió a la policía, según los datos del último informe de la Federación Estatal de Lesbianas, Gais, Trans, Bisexuales e Intersexuales (FELGTBIQA++). .

1.2. Una sociedad de mujeres y cuerpos libres:

En 2022, el Ministerio del Interior registró más de 19.000 delitos sexuales de los cuales cerca de 15.000 corresponden a agresiones sexuales y 4.270 de ellas a violaciones. Según el Instituto de las Mujeres, casi siete de cada diez jóvenes de entre 18 y 25 años ha recibido comentarios sexistas en espacios públicos, casi la mitad ha recibido imágenes o comentarios sexuales a través de redes sociales y más de un 36% ha sufrido tocamientos no consentidos. Además, rozando el 61% de las mujeres jóvenes en España ha tenido miedo de que alguien ejerciera algún tipo de violencia sexual sobre ellas en espacios públicos y casi el

42% ha sentido temor en lugares de ocio nocturno. Y a pesar de estos datos, hasta ahora, si no había violencia física, toda esta violencia no se reconocía como violencia sexual.

Con la aprobación de la nueva ley de libertad sexual y cumpliendo con lo establecido en el Convenio de Estambul y en el Pacto de Estado contra la Violencia de Género, por fin, todas estas violencias contra las mujeres, incluyendo la mutilación genital femenina, el matrimonio forzado y hasta la sumisión química, el acoso sexual o los ataques digitales, son violencias machistas. Se reconoce también a las víctimas de trata con fines de explotación sexual, que tiene una dimensión de género innegable: según ONU Mujeres, más del 90% de ellas son mujeres. Esto es importante no sólo por el reconocimiento, sino porque se despliegan derechos como el acompañamiento psicológico o la reparación económica. Los centros de crisis 24 horas 365 días del año que recoge la ley deben asistir a todas las mujeres: no es necesario denunciar para acceder a los derechos reconocidos en la ley.

Para garantizar el consentimiento en el centro de nuestra libertad sexual, es imprescindible que las administraciones autonómicas y municipales hagan cumplir la ley solo sí es sí, especialmente en cuanto a la educación sexual basada en el respeto a la diversidad y a la igualdad para acabar con la cultura de la violación y frenar el creciente negacionismo de la violencia machista entre la juventud. Además, corresponde a estas administraciones la implantación de la perspectiva de género en el resto ámbitos implicados en la gestión de un caso de violencia sexual: el sociosanitario, el de la seguridad y, si la mujer decidiera denunciar, el judicial. El País Valencià debe además seguir promoviendo campañas de sensibilización y puntos violeta. En cuanto a las mujeres y víctimas de trata, explotación sexual y en contextos de prostitución, es necesario trabajar para mejorar sus vidas reforzando medidas como los planes de inserción sociolaboral al tiempo que combatimos el proxenetismo, teniendo siempre presente el horizonte abolicionista al que aspiramos.

Y no nos olvidamos de la salud sexual y la violencia reproductiva y obstétrica. Hay que hacer cumplir la reforma de la ley del aborto y garantizar su acceso en la red sanitaria pública con un criterio de proximidad para que las mujeres no tengan que desplazarse, así como perseguir la práctica de los vientres de alquiler y la promoción de esta mercantilización de los cuerpos de las mujeres.

Por último, una sociedad de mujeres y cuerpos libres es necesariamente una sociedad de cuerpos diversos, es decir, de cuerpos no normativos. En los márgenes del cánón de belleza impuesto, las gordas y las discas, así como las no blancas, las que tienen una expresión de género disidente y hasta las viejas, son objeto de invisibilidad, de crítica, de burla y de exclusión. Esta violencia estética de disciplinamiento repercute día a día en la salud de millones de personas que tienen derecho a habitar sus cuerpos en plenitud. Por eso, nuestro feminismo lucha también contra la gordofobia, el capacitismo y el edadismo.

1.3. Una sociedad justa y corresponsable:

El País Valencià es una comunidad atravesada por la desigualdad. Una comunidad que, ahora gobernada por las Derechas, van a intentar devolvernos a un modelo de privatización de los servicios públicos que genera desequilibrio y dolor a imagen y semejanza de las comunidades gobernadas por el PP. Un modelo de sociedad que dificulta extraordinariamente la vida de muchas mujeres y sus hijos, hijas e hijas, que condena a muchas de estas familias a la pobreza. Se llama violencia institucional y es la manera que ha encontrado el patriarcado para rearmarse contra el auge del movimiento feminista, que es imparable. Porque no hay mayor enemigo para el neoliberalismo que un feminismo que entienda que los servicios públicos son un pilar fundamental para la igualdad real entre mujeres y hombres, pero también para la justicia social de todas, todos y todes. Las políticas de cuidados son una impugnación radical al neoliberalismo, significan servicios públicos, seguridad e igualdad ante la enfermedad, la vejez o la discapacidad, significan derechos humanos, vidas vivibles. Las políticas de cuidados son también igualdad ante la crianza, para que no suponga un freno en los proyectos vitales de las mujeres, ni un tiempo que tenga como consecuencia situarse por detrás de los hombres en ningún índice. Las mujeres, que hemos sido las encargadas históricamente de cuidar, somos ahora las que queremos construir una sociedad que cuide y que proteja la vida de manera solidaria. No es nuestra responsabilidad en exclusiva, sino la de todos y todas. Los cuidados son un derecho de la ciudadanía y deben ser, por tanto, una responsabilidad de los distintos gobiernos y administraciones.

Y es que, tal y como venimos reclamando desde hace años las feministas, en el sistema en el que vivimos y con las estructuras que lo

sostienen, la vida sigue sin estar en el centro, la nuestra y la del planeta. Si lo estuviera en todos los procesos sociales, comunitarios, económicos y políticos, cosas como el negocio inmobiliario nunca habrían podido priorizarse sobre la integridad de las personas como ocurre en València, ni se intentaría solventar la crisis climática y el ecocidio sobre la Tierra con un atentado ecológico como es la ampliación del puerto de València.. Por nuestra parte, preferimos apostar por la economía de los cuidados y el ecofeminismo como formas de afrontar las transiciones sociales, económicas y energéticas que nos exige el futuro.

1.3. Una sociedad antirracista:

No podemos hablar de igualdad ni de justicia social si parte de la ciudadanía no dispone de plenos derechos y si no afrontamos con seriedad las amenazas a las que se ven sometidas las víctimas del racismo institucional. Dicho de otra manera: no podemos hablar de feminismo sin hablar de antirracismo. Por eso, en esta nueva etapa, la alianza rebelde de las mujeres y las personas no blancas y migrantes tiene que ser clave en nuestro espacio político. De hecho, ya lo ha sido, por ejemplo, gracias a la aprobación de la ley solo sí es sí, que ha permitido que muchas mujeres en situación administrativa irregular tengan acceso a los centros de crisis para la atención de víctimas de violencias sexuales sin que se les pida ningún informe sobre su situación administrativa, de la misma manera que la necesaria modificación de la ley de extranjería ayudará a mujeres extranjeras en situación de prostitución o la mejora de las políticas de asilo beneficiará a mujeres refugiadas. Igual de importante que tener en cuenta el factor de la clase a la hora de analizar la interseccionalidad de las desigualdades sistémicas de las que son víctimas las personas no blancas y migrantes, los son también el género, la identidad y la orientación sexual. Será juntas, de la mano, que se alcanzará la pendiente ley antirracista.

Bajando al ámbito autonómico y municipal, se hace más notable el mayor estigma cultural que sufren comunidades como la gitana debido a la lucha por los recursos. La Generalitat Valenciana tiene que garantizar el cumplimiento de la recién aprobada ley de igualdad de trato y su aplicación transversal.

España tiene, además, una responsabilidad como potencia descolonizadora que debe traducirse en una posición firme de solidaridad con pueblos como el cubano y el saharahui, pero también en más políticas internacionalistas por la paz y de apoyo a pueblos como el palestino. En torno al 14% de la población mundial vive en territorios en conflicto, con lo que eso significa para las mujeres, que siempre somos las primeras violentadas como castigo colectivo en las guerras. No podemos hablar de feminismos sin hablar de sororidad internacional, sin gritar ¡Mujer, vida, libertad!, sin condenar el fascismo, el supremacismo y el sionismo. No podemos hablar de feminismo sin defender la paz.

Por todo, no basta con decirnos antirracistas. Podemos tiene una deuda pendiente con un sector de la población minoritario que necesita acceder a esos espacios de poder desde los que es posible poner en marcha políticas antirracistas y conquistar derechos. Para ello, para que esas personas en los márgenes obtengan espacios de representación, las personas blancas tienen que entender que el compromiso con la igualdad es también un compromiso con las personas racializadas y contra su discriminación fuera y dentro de las instituciones y de las organizaciones políticas.

1.4. Una sociedad con derechos LGTBIQA+QA+:

Frente a una Comunitat Valenciana pequeña, en la que solo caben unos pocos, frente a un País Valencià uniforme en blanco y negro en la que solo se reconoce una forma válida de ser y de querer, nosotras reivindicamos otra mucho más amplia en la que cabemos todos, un País Valencià con tantos colores como diversidad de identidades, de sexualidades y de familias existen. Para ello, y ante la amenaza de retroceder en derechos LGTBIQA+QA+ en la Comunitat, toca defender la ley trans estatal que ha convertido a España el cuarto país del mundo más avanzado en la materia. Nuestro país ha vuelto a colocarse a la vanguardia de los derechos humanos con una ley que despatologiza al colectivo prohibiendo las terapias de conversión y garantizando el derecho a la autodeterminación de género, reconociendo el derecho a no sufrir mutilación alguna al nacer y a poder esperar hasta un año para registrar el sexo del bebé. Nuestro país ha vuelto a colocarse a la vanguardia de los derechos humanos con una ley que le devuelve el derecho a las mujeres lesbianas, bisexuales y solas al acceso a las técnicas de reproducción asistida dentro del sistema sanitario de salud y que elimina la obligatoriedad del matrimonio para reconocer la filiación de sus hijas, hijos e hijas. España vuelve a estar a la vanguardia de los derechos

humanos con una ley feminista que reconoce a las mujeres trans como lo que son: mujeres.

No podemos permitir que la Comunitat Valenciana reme a contracorriente y que se sume a la ola de recortes de las leyes trans y LGTBIQA+ autonómicas que pasan por quitar la posibilidad de adecuar la documentación autonómica antes de modificar el DNI, sustituir los términos “identidad de género” o “personas trans” por “transexualidad” y “transexuales” o suprimir la reivindicación del Día Internacional contra la LGTBIQA+fobia. El PP aupado por Vox quiere invisibilizarnos y patologizarnos otra vez.

Frente a cualquier intento de borrarlos de las instituciones, más formación para el personal de todos los servicios públicos, más campañas de sensibilización y más perspectiva de derechos LGTBIQA+QA+ en todas las políticas.

Frente a cualquier intento de volver al escenario de las evaluaciones médicas y psiquiátricas que nos definen como personas enfermas, más formación para el personal sanitario y creación de centros de referencia para el colectivo, más campañas de visibilización de las distintas orientaciones y características sexuales, identidades y expresiones de género y de la amplia diversidad familiar de las personas LGTBIQA+QA+.

Frente a cualquier intento de aislamiento educativo y laboral, más planes de formación y capacitación específicos para el colectivo y, particularmente, para las personas trans, con reservas de puestos de trabajo en las administraciones públicas para garantizar el acceso al empleo en condiciones de igualdad. Más planes educativos de diversidad sexual y de género que luchen contra el acoso y la violencia digital en todos los centros, formando al profesorado, creando recursos de atención específicos y estableciendo protocolos de actuación.

Somos conscientes, además, del trabajo de deconstrucción que queda por hacer con respecto a las letras minoritarias dentro del propio colectivo, partiendo de una firme posición transfeminista: no es nuestra lucha si no es por todas, para todas y con todas. Pero, además de las mujeres trans, las mujeres bi estamos también estigmatizadas, a pesar de que según revela una encuesta realizada por Ipsos Global Advisor en 2023, hay una tendencia creciente entre la juventud española a no encajar con la orientación sexual más normativa y dentro de la Generación Z el número de personas bi es seis veces mayor que en el resto. El mismo estudio afirma también que hasta un 4% de la población

no se siente identificada con las categorías de género hombre y mujer, lo que nos lleva a las realidades no binarias, profundamente desconocidas y con las que tenemos una deuda pendiente, empezando por su visibilización con el uso del lenguaje neutro porque, como bien sabemos las feministas, lo que no se nombra, no existe. Por último, la intersexualidad y la asexualidad tienen que dejar de ser las eternas olvidadas dentro de la comunidad LGTBIQA+QA+, con lo que eso supone para sus infancias y adolescencias.

Nuestro Orgullo no se vende, nuestro Orgullo se defiende.

2. Un partido feminista

Un partido feminista no es el que tiene más mujeres en puestos de dirección, ni siquiera el que cuando gobierna hace más políticas feministas. Eso es muy importante, pero un partido feminista es uno en el que el feminismo se extiende por el propio nervio de la organización a través de sus militantes, uno que asume el feminismo y toda su interseccionalidad como una de las señas de identidad de las siglas y, sobre todo, uno que sabe que el feminismo es la llave ineludible para poner en práctica políticas de transformación.

2.1. Una organización unida a los movimientos sociales:

Si la ampliación de fronteras del feminismo tiene una fecha paradigmática en España es la del 8 de marzo de 2018, cuando las mujeres parando en nuestros puestos de trabajo y en nuestras clases y dejando de consumir y de cuidar para movilizarnos en las calles de todas las ciudades,, fuimos capaces de poner de acuerdo a la prensa estatal. Aquella huelga y aquellas concentraciones se tildaron de históricas y situaron a España a la vanguardia del feminismo mundial. Desde entonces, y con el impulso de Podemos desde el Ministerio de Igualdad, las consignas de las manifestaciones se han convertido en ley. España ha cambiado gracias a que las mujeres hemos dicho que se acabó, y sí, el País Valenciano también ya es otro. Podemos tiene que seguir construyendo feminismo interseccional desde ahí, desde las calles.

En la Comunitat hay un rico tejido social que se despliega por muchos barrios y pueblos. Tenemos que procurar que las feministas de Podemos participemos de él sin pretender patrimonializarlo, que pongamos en común, que nos apoyemos y nos sostengamos unas a otras. No queremos un feminismo que exista sólo de nombre, queremos

participar de la conversación pública. Y lo mismo con respecto al colectivo LGTBIQA+QA+ y al movimiento antirracista: no queremos quedarnos en la etiqueta, queremos unir fuerzas en el Orgullo y en movimientos tan importantes como el de Regularización Ya. Los círculos de Podemos, y muy especialmente los grupos feministas y de defensa de la diversidad dentro de ellos, han sido desde el inicio espacios vivos de debate y participación. Esa participación hay que mantenerla y fomentarla sin renunciar a salir de los límites del partido.

Ahora mismo, muchas de las feministas que participan en los círculos de Podemos participan también en otros activismos feministas y LGTBIQA+QA+. Esa riqueza es una fuerza que hay que conservar y promover. Si Podemos nació en las plazas, Podemos crecerá en las plazas.

2.2. Una organización igualitaria y feminista:

Necesitamos que el feminismo impregne trasversalmente todas las áreas del partido y que todos los y las militantes comprendan de la necesidad de incorporar la perspectiva feminista como un elemento clave en todas las propuestas. El feminismo no es algo sectorial que sólo incumbe a las mujeres para determinadas cuestiones, es un modelo de sociedad.

El partido sigue en deuda con las feministas porque tenemos que seguir desarrollando la participación que nuestros documentos prevén. Precisamente en País Valenciá, donde la militancia está muy viva, las mujeres feministas de Podemos merecemos que nuestra voz se escuche y sea tenida en cuenta y, por eso, habrá dos órganos encargados de la coordinación, cuidado y supervisión para que así sea: la **Secretaría de Feminismos** y la **Secretaría LGTBIQA+AQ+** de Podem País Valenciac con sus responsables correspondientes. Una de las primeras tareas de estas secretarías será la de diseñar mecanismos participativos que permitan la escucha y el debate con la dirección, siendo inflexibles con la observancia de las políticas internas de paridad para que nunca se olviden, ni en los momentos de urgencia: hay que recordar que la paridad en Podemos es 50/50 o más mujeres y no 40/60 como en el PSOE.

Se proponen, además, áreas de trabajo que aseguren la interseccionalidad de nuestro espacio y desde las que se impulsen iniciativas formativas, empezando por ecofeminismo, feminismo antirracista, feminismo gordo y feminismo disca.

PARLANT CLAR,
Podem

DOCUMENTO FEMINISTA

**PARLANT CLAR,
Podem**